

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

05 Ekim 2025

Sayı: 318

Fiyatı: 40 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Erdoğan'ın AKP iktidarı her geçen gün daha da yıpranıp eriyor

Erdoğan ve Donald Trump görüşmesi (25 Eylül 2025)

Son günlerde Türkiye'nin en büyük gündemi Erdoğan'ın ABD ziyareti ve ABD Başkanı Trump ile yaptığı görüşme ve bu görüşme ile Erdoğan'ın nasıl Trump'ın “güven ve desteğine sahip olduğunun” resmi medya tarafından ısrarla ön plana çıkarılmasıdır. Tabii Erdoğan'ın bu şovu için Türkiye çok büyük bir bedel ödedi: 20 yıl boyunca, ucuz Rus doğal gazı yerine ABD'den iki kat pahalı sıvı kaya gazı alacak ve de çok büyük güvenlik sorunları olan Boeing uçaklarından 250 tane sipariş vermiştir.

Erdoğan iktidarı son yıllarda sürekli bir şekilde yıprandı ve yıpranmaya da devam ediyor. Bu yıpranma ekonomik alanda milyonlarca emekçinin ve emeklinin her geçen ay fiyatların sürekli bir şekilde artmasının yol açtığı satın alma gücünün erimesi sonucu ortaya çıkan yoksulluk ve artık ay sonunu getirmenin çok zor olmasından ve de artık insanların çoğunun sağlıklı beslenme olanağının yok olmasından dolayıdır.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Öyle ki artık sorun sadece muhalefet saflarındaki kitlelerin tepkileri ile sınırlı değildir. AKP'ye oy veren kitlelerin de önemli bir kısmı hem AKP'ye oy vermiyor hem de açıkça hoşnutsuzluklarını ifade ediyorlar. Son belediye seçimlerinde AKP'nin uğradığı hezimet bunun en somut örneğidir. Başka bir çarpıcı örnek yıllardır başörtülü olan tanınmış bir kadın aydın Berrin Sönmez 3 Ağustos günü açık bir tavır koyarak hem hükümete hem de ona bağlı olan Dini kurumları protesto etti ve "Baş örtümü hükümetin ve dinci kurumların yüzüne atıyorum" dedi.

AKP iktidarının feci yıpranması Cumhur ittifakı saflarında da farklı şekillerde açıkça ortaya çıkıyor: bazı Emniyet müdürleri görevlerinden alındı ve AKP'nin örgütü Eylül ortasında düğmeye basılmış gibi 8 il başkanını görevden istifa ettirdi. Erdoğan'ın ABD ziyareti esnasında ortağı Devlet Bahçeli'nin basına verdiği açıklamalarda hiç çekinmeden Türkiye'nin Rusya ve Çin ortaklığına (TRÇ) katılmasının gerekli olduğuna değinmesi kolay yutulacak bir lokma olmasa gerek!

Kötü gidişat ekonominin her alanında kendini gösteriyor. Tarımdaki çöküş tarım ihracatında önemli bir yer alan ülkenin artık önemli ölçülerde tarım ürünlerinde ithalat yapması zorunda kaldığını gösteriyor. Kötü gidişat ekonomide önemli bir rol oynayan tekstil sektöründe de yaşanıyor. Örneğin Evrensel gazetesi verilerine göre: Uludağ İhracatçılar Birliğinin (UİB) her ay açıkladığı ihracat verilerine göre ... Kriz ve daralma yaşandığı iddia edilerek işten çıkarmaların sıklıkla gündeme geldiği tekstil ve ham maddeleri, hazır giyim ve konfeksiyon iş kollarında görece düşüşler yaşandı. Tekstil ve ham madde sanayilerinin ihracat gelirleri 860 milyon 742 bin dolardan 808 milyon 769 bin dolara gerilerken bu iş kolunda yüzde 6.04'lük gerileme meydana geldi. Hazır giyim ve konfeksiyonda ise bu rakamlar 614 milyon 645 bin dolardan 597 milyon 988 bin dolara gerileyerek ihracat rakamları yüzde 2.71 oranında azaldı.

Başka çarpıcı bir örnek: bütçeden yapılan faiz ödemeleri yüzde 86.6 arttı. Buna dış borçlar örneğini de ekleyebiliriz: dış borçlar bundan 23 yıl önce AKP iktidara geldiğinde 130 milyar dolar civarındaydı. Şimdi ise bu borçlar kat kat artarak 540 milyar dolar seviyelerine tırmandı. Devlet her yıl 4 milyar dolar faiz ödemek zorundadır.

İşte AKP iktidarı batırdığı ekonomiyi bir türlü iyileştiremediği gibi devletin kasasına giren gelirleri her şeyden önce, Osmanlı'nın son döneminde, duyunu ümmi-miye döneminde olduğu gibi, borçları ödemek için harcıyor. Geriye kalan gelirlerin de önemli kısmını da şatafatlı bir hayat sürdürmek için kendileri ve çevreleri kullanıyor.

Tabii ki bu durumda emekçi kitlelere ve emeklilere normal bir yaşam sürdürebilmeleri için verecek paraları kalmıyor. Onlara sadece sefalet ücretleri ve sefalet emeklilik ücretleri veriyorlar.

Kitlelerin hoşnutsuzluğu her geçen gün pazar yerlerinden tutun, bütün alanlarında canlı bir şekilde gözle görülebiliyor. Bazı televizyon kanalları bunu canlı örneklerle yansıtır. Daha da önemlisi memurlardan da tüm emekçiler arasında her gün tepkiler giderek artıyor. Yani son Bangladeş ve Nepal örneklerinde görüldüğü gibi kitleler yeter artık deyip toplumsal öfkelerini sokağa çıkıp ifade ettiler. Türkiye'de de kitleler arasında biriken böyle bir öfke birikimi vardır. Sorun bu birikmiş kitle öfkesinin işçi sınıfının önderliğinde eyleme dönüşüp, bu sömürü düzenine son verip sömürsüz yeni bir düzene doğru harekete geçmesidir. (02.10.25)

Emekçinin Gündemi

İşçi sınıfına yeni bir tuzak: TES

Tamamlayıcı Emeklilik Sistemi TES işçi sınıfı için iyi ve yeni bir şeymiş gibi gündeme geldi. TES 2026-2028 dönemi Orta Vadeli Program (OVP) ile yeniden gündemde. OVP'de şöyle deniyor : « Otomatik Katılım Sistemi (OKS) işverenlerin de katkısı ile ikinci basamak emeklilik sistemine dönüşeceği tamamlayıcı emeklilik sistemi kurulacaktır. »

Bu hedef 2023-2025 dönemi OVP'de de aynı şekilde yer alıyordu. Hedef olarak da 2025 dördüncü çeyrek konulmuştu. Ama aslında bu işçi sınıfı için bir tuzaktır. Aslında TES yeni bir şey değildir : Tamamlayıcı emeklilik sistemlerinin yaygınlaştırılması hedefi AKP'nin 12 Haziran 2011 seçimleri için hazırladığı « Hedef 2023 » programında vardı. Tabii ki hedefler laftan ibaretti. AKP o zaman enflasyonun tek haneli sayılara ineceğinden ve de kişi başına gelirin 25 bin dolara çıkacağı masalını anlattırdı... Peki 2023'te neleri gördük : kişi başına gelir 13 bin dolar civarında! Gerçek işsizlik yüzde 29 seviyelerinde, gerçek enflasyon ise yüzde 80 seviyelerinde seyrediyor. 11. Kalkınma Planında (2019-2023) tamamlayıcı emeklilik kurumlarının geliştirilmesi hedefi vardı. Planda bireysel emeklilik sistemi (BES) ile bireysel kıdem tazminatı

fonunun entegre edileceği açıkça yazıldı. Son olarak da 12. Kalkınma Planında (2024-2028) işveren katkısını da içeren ikinci basamak emeklilik sistemi olarak TES'in kurulacağı hedefi açıkça belirtildi.

Gerçek şu ki yeni dönem OVP'inde yer alan TES, AKP'nin yıllardır gündeminde olan eski hedefinin tekrarıdır. Aslında yapılmak istenen şimdi de var olan ve bireysel emeklilik sistemi kapsamına girişin zorunlu ancak ayrılmanın serbest olduğu otomatik katılım sisteminin (OKS) tamamlayıcı emeklilik sistemine dönüştürülmesidir. OKS ile çalışanlardan yüzde 3 kesinti yapılıyor. Bu kesintiye de devlet yüzde 30 katkıda bulunuyor. Belirli bir süre sistemde kalma karşılığında bu miktar toplu para veya aylık olarak katılımcıya geri dönüyor. Bu sisteme katılım otomatik ancak ayrılmak mümkün. Sistemde kalma zorunluğu yok.

İşte TES aslında bu sistemin genişletirilip zorunlu hale gelmesi demektir. « İddia ise « ikinci emekli aylığı » ödeneceği!

Ancak 2017'de başlayan OKS'nin « istenen » sonucu verdiğini söylemek mümkün değildir. Çünkü Güncel Emeklilik Merkezi verilerine göre OKS'ye toplam 21.7 milyon katılımcı giriş yapmasına rağmen bunların

büyük bir çoğunluğu sistemde kalmadı. Şu anda sistemde 7.7 milyon katılımcı vardır. Toplam fon büyüklüğü ise 116.4 milyar TL civarındadır. Kişi başına ortalama fon büyüklüğü 15 bin lira civarındadır.

OKS haklı bir şekilde çalışanlar tarafından benimsenmedi. Benimsenmeyen OKS yerine şimdi de AKP hükümeti bir sürü masal anlatılarak TES'i getirmeye çalışıyor.

Patronlar TES'in kendilerine yeni yük getirmesini istemediklerini açıkça ifade ettiler. Bu nedenle de ek prim ödemeyecekler. İşçiler ve sendikalar da ek prime karşı çıkacaklar. Bu durumda geriye tek kaynak kıdem tazminatı kalıyor.

Sonuç itibarı ile kıdem tazminatının bir bölümüne el konulması olasılığı yüksektir. TES ya kıdem tazminatına veya işçinin cebine çekme planıdır. Bu nedenle de işçi sınıfı zaman kaybetmeden bu konuyla yakından ilgilenmeli ve harekete geçerek sendikalara da gerekeni yapmaları için baskılar yapmalıdırlar. Eğer sendikalar yan çizerlerse o zaman işçi sınıfı üretimden gelen gücünü kullanmalı. (29.09.25)

Türkiye'de 2 milyon mevsimlik işçinin içler acısı durumu

Evrensel gazetesinin haberine göre Urfa Barosu Emek Komisyon üyesi Avukat Zeynep Kurt Türkiye'de 2 milyon mevsimlik işçinin sosyal güvencesi olmadan kayıt dışı ve sömürüye açık koşullarda çalıştığını açıkladı.

Her yıl Mart ayında başlayan ve Ekim ayının başlarına kadar süren kayıt dışı çalıştırılan ve hiçbir sosyal güvencesi olmayan mevsimlik işçiler bu yıl da aynı şartlarda çalıştırıldı.

Mevsimlik işçiliğin yoğun olduğu Urfa'da mevsimlik işçiler Mart ayı itibarıyla bölgeye geldi. Aralarında kadın, çocuk yaşlıların da bulunduğu aileler çalıştığı işlerde: kilogram kasa torba başı veya saat başına yevmiye usulü ücretle 10 ay boyunca çalıştılar.

Hiçbir güvenceleri yoktur ve 10 ay boyunca zor ve sağlıksız yaşam koşullarında çadırlarda kalmak zorundalar. Her yıl olduğu gibi bu yıl da yollarda yaşanan kazalarda yakınlarının bazılarını kaybettiler. Birçok çocuk da ailelerinin geçim mücadelesi nedeniyle hem okullarına devam edemediler hem de çocuk yaşta emek sömürsünün hedefi oldular.

Mevsimlik işçilerle ilgili çalışmalar yürüten avukat Zeynep Kurt bu konuda şunları anlattı : « Öncelikle sorunların başında barınma yetersizliği ve temel haklardan yoksunluk. İşçiler çadırlarda yaşamaya zorlanmakta. Bu çadırlarda alt yapı olmadığı için gerek

kanalizasyon elektrik hatta temiz suya dahi erişilemiyor. Temiz suya erişim sağlanamaması birçok enfeksiyon hastalığını da beraberinde getiriyor. Aynı zamanda işverenlerin işçilere tankerlerle su sattıklarını öğreniyoruz. Diğeri de sağlığa erişim yetersizliği. Doğum öncesi ve doğumdan sonra kadınlar hastaneye ulaşmakta zorlanıyor. Ancak ölüm-kalım meselesi olan durumlarda hastaneye götürülüyorlar. Diğer hastalık durumlarında ise kendi koşullarında idare ederek çalıştırılmaya zorlanıyorlar » diye anlattı.

Zeynep Kurt bir de bunları ekledi: "Yetersiz beslenme sorunu gizli gizli ilerleyen bir sorun aslında. Elektrik, çadır kentlerin çoğunda olmaması sebebiyle buzdolabı ve çamaşır makinesi kullanılamıyor. Buzdolabının olmayışı birçok gıda erişimini zorlaştırıyor. Pek çok tarım işçisi ebeveynin çocukları yetersiz beslenmeden kaynaklı hastalıklar yaşıyor." diye anlattı.

Zeynep Kurt çocukların okul sorunlarını da açıkladı: "çocukların eğitim yılının 2 aydan fazlasını tarlalarda geçirdiğini ... Eğitim Bakanlığı başka kente giden çocukların bu kentlerdeki okullara yerleştirilmesi için adımlar attı, ancak bunların denetlenmesi hala yapılmıyor. Koşullar hala yetersiz. Çocuklar günde 2 saat okula ulaşabiliyor. Temel sorun kayıt dışılık. Kayıt dışılık sebebiyle zaten hangi çocuğun mevsimlik tarım işçisi bir ailede

yaşadığı ya da başka kente göçtüğü bilinmiyor."

Zeynep Kurt: "Tarım işçilerinin yüzde 80'ni kayıt dışı çalıştırılıyor. Kayıt dışı çalıştırılması denetimin yetersizliğini gözler önüne seriyor. Kayıt dışı çalışan işçiler kazalarda başlarına gelebilecek herhangi bir durumda sigorta haklarından mahrum bırakılıyor." diye ekledi. Ayrıca: "Mevsimlik işçilerin yardım taleplerine değil, onların haklarına bakmamız gerekiyor. Sendikaların ve kooperatiflerin varlık göstermesi gerekiyor. Çünkü işçilerin yevmiyelerinde söz sahibi tek kişi işveren. Eğer bunlar varlık gösterirse işçi de burada önemli bir konuma getirilir." dedi.

Tabii ki sendikaların da üzerlerine düşen görevleri yerine getirmeleri gerekiyor. Ama sendikaların durumu ortada olduğu için tarım işçileri de bir yolunu bulup sanayi işçileriyle birlikte mücadelelere katılmaya çalışmalıdır.

Bir kadın tarım işçisinin Mekiye Yılmaz'ın söyledikleri: 13 yaşındaki kızıyla birlikte tarlada çalıştıklarını belirterek 3 küçük çocuğunu da evde bırakmak zorunda kaldığını söyledi. "Ben çocukluktan bu yana böyle tarlalarda çalışıyorum. Sabah 5'te kalkıyoruz, akşama kadar. Eve gidiyoruz, orada da ev işleri gece 12'ye kadar böyle sürüyor. En çok kızıma üzüldüğüm. Onu tarlada görünce kendi çocukluğumu görüyorum." (30.09.25)

Siyasetin Gündemi

Bursa tekstil alanındaki kriz ve etkileri

Kriz ve daralma yaşandığı iddia edilerek işten çıkarmaların sıklıkla gündeme geldiği tekstil ve hammadeleri, hazır giyim ve konfeksiyon iş kollarında yansdı.

Tekstil ve hammadde sanayicilerinin ihracat gelirleri 860 milyon 742 bin dolardan 808 milyon 769 bin dolara düşerken bu işkolunda yüzde 6.04'lük gerileme meydana geldi. Hazır giyim ve konfeksiyonda ise bu rakamlar 614 milyon 645 bin dolardan 597 milyon 988 bin dolara gerileyerek ihracat rakamları yüzde 2.71 oranında bir düşüş yaşandı.

Bedelini işçi sınıfı ödüyor.

Patronlar sık sık yaşanan düşüşleri bahane göstererek işçi çıkarıyor, ücretleri baskılıyor ve az işçiyle çok üretim yapmaya çalışıyorlar. Yani işçilerin çalışma şartlarında bir iyileşme olmadığı gibi daha da kötüleşmeler oluyor. Hükümet, yani Cumhur İttifakı emekçilerin değil de patronları hizmetinde olduğu için bütün olanaklarını kullanarak işçilerin sendikalaşmalarını, örgütlenmelerini engelliyorlar. Hedefleri çok çok paralar kazanmak olduğu için işçiler insanlık dışı şartlarda çalışmış, hiç de takmıyorlar. Tekstil gibi emek-yoğun iş kollarında en küçük bir daralmada işçi çıkarmalarının sebebi de budur. Ayrıca, Bangladeş, Pakistan gibi Asya ülkelerine, Mısır gibi Kuzey Afrika ülkelerine yatırım yapma ihtimalleri de ortaya çıkınca Türkiye'deki patronlar maliyetleri düşürmek için bildikleri en kolay yola koyuluyorlar : İşçinin boğazına çöküyorlar. Tüm bunların sonucu olarak işsizlik

hızla artıyor ve iş güvencesi diye bir şey kalmıyor.

Bursa'da sendikasızlık rejimi

Bursa, yaklaşık 110 bin tekstil işçisiyle İstanbul ve Antep'in ardından Türkiye'de en çok tekstil işçisinin çalıştığı üçüncü kent konumundadır. Tarihsel olarak Osmanlı döneminde tekstil sanayisinin merkezi Bursa idi. Şimdi ise Bursa önemli bir metal sanayi merkezine dönüştü. Bursa metal sektöründe işçi sınıfı içerisinde ciddi bir örgütlülük ve sendikalaşma görülüyor. Tekstil fabrikalarının büyük bir çoğunluğu sendikasızdır. Bursa'nın en büyük 250 firmasının arasında yer alan ve sayıları 50'ye yaklaşan tekstil işletmeleri içinde sermaye değerleri kapsamında sırayla en büyükleri oluşturan Karesi, Özilek, Yeşim, Aunde ve Korteks'te 20 binden fazla işçi çalışıyor. Bu fabrikalar arasında sadece Korteks ve Yeşim Tekstil'de sendika yer alırken hepsinin özelliği, çalışma şartlarının kötü olması ve baskıların yoğun olmasıdır. En küçük bir sendikalaşma, örgütlenme girişimi işten atılma nedenidir. Örneğin Organize Sanayi Bölgesi'ndeki Elyaf Tekstil'de sendikaya üye olan öncü işçilerin işten çıkarılması, fabrika önünde günlerce süren bir direnişle sonuçlandı. Durak Tekstil'de ise sendikaya üye olan altı işçi önce « küçülme » bahanesiyle, ardından da « hırsızlık » suçlamasıyla işten atıldılar. Demirtaş Sanayi Sitesi'ndeki Barutçu Tekstil'de sekiz kadın işçinin işten çıkarılması uzun soluklu bir

direnişe dönüştü. İnegöl'de bir tekstil fabrikasında sendikalı oldukları için işten çıkarılan 20 işçi, bölgedeki sendikal baskının boyutlarını gözler önüne serdi. Aunde Tekstil'de ise sonrasına direnişe geçecek olan 200 işçi çıkarılırken; büyükler arasında yer alan başka bir fabrika da ise işçiler ve sendika yetkilileri tehditler ve şantajlarla susturuldu. Bunlar gibi daha bir sürü örnek var. Sendikalı işçi oranının yalnızca 8.5 olduğu bu iş kolunda, bu baskılar işçilerin sesini kısmayı ve büyük bedeller ödemelerini getiriyor.

Bu orta çağ şartlarını dayatan tekstil patronları kasalarını işçileri sömürerek dolduruyorlar. AKP hükümeti tüm bunlara karşı hiç bir şey yapmadığı gibi her zaman işçilerin karşısında yer alıyor.

Bir işçi « bu yıl zam verdiler, ama öyle bir zam ki insanın aklıyla dalga geçer gibi. Markete gidiyorsun, 2 poşet dolduruyorsun, maaş eriyip gidiyor. Makineler arttı, iş yükümüz katlandı ama cebimize giren para aynı. Yetmedi, saniyelerle ölçülüyoruz .Yemek molasında 10 saniye fazla otursak azar işitiyoruz. » diyerek durumlarını özetliyor.

Ama en büyük oyun sendika konusunda oynanıyor. İşçilerin arasına yalanlar salıyorlar : « Sendikalı olursan adın patrona gider, topluca işten atılırsınız. » İnsanları bu şekilde korkutuyorlar...Bizi yalnızlaştırmak, sindirmek, birbirimize düşürmek istiyorlar. Biliyorlar ki tek tek korkutabilirler, ama yan yana durursak asla susturamazlar. » (01.10.25)

Eğitim sisteminin acınacak halleri

Türkiye'de özellikle 12 Eylül 1980 askeri darbesinden sonra burjuva devleti gençliğin beyinlerini yıkayıp onları « itaatkar » yapmak için eğitim sistemini bir alet olarak kullanma kararını aldı. İşte bu nedenle olacak ki liselerin ders programlarına din derslerini mecburi kıldı ! Yine bu amaçla bu dönemde okullardan çok camiler inşa ettiler.

Birgün gazetesinde çıkan son haberler de bunları doğruluyor. Milli Eğitim Bakanlığı (MEB) 2024-2025 Örgün Eğitim istatistiklerini yayınladı: en öne çıkan konu okullaşma oranları oldu. Özellikle lisede okullaşma oranı 2017-2018'den bu yana en kötü seviyeye geriledi. Okul öncesinde 5 yaşta 2023-2024'te yüzde 84.26 olan okullaşma oranı 2024-2025'te yaklaşık 2 puanlık gerilemeyle yüzde 82.53 olarak gerçekleşti. Ortaokulda ise 2023-2024'te yüzde 91.45 olan okullaşma oranı 2024-2025' te ortaokullarda yüzde 89.09'a geriledi. En büyük gerileme ise lise düzeyinde oldu. 2023-2024'te yüzde 87.97 olan okullaşma oranı tam 5 puanı aşkın bir düşüşle yüzde 82.85 seviyesine düştü.

Diğer bu durum ise imam hatip liselerine ilişkin oldu. Lise sayıları artmasına rağmen: 2023-2024'te 1722 olan okul sayısı bir yıl sonra 1729'a çıktı. Ama öğrenci sayısında ise bir gerileme bu mesele ile ilgilenmeden oldu : sayı 442 bin 952'den 406 bin 86'a düştü. 2017-2018'den beri öğrenci sayısı 514 bin 806'ydı. Yani 100

bin seviyelerinde bir azalma oldu. Başka anlamlı bir veri : taşınmalı eğitimde öğrenci sayısı 394 bin 534'ten 281 bin 517'ye düştü.

Okul çağında 3.2 milyon çocuk eğitimin dışında

Bu durum yukarıdaki verilerden de daha vahim. Tam 3.2 milyon çocuk eğitim çağında olmalarına rağmen okula gidemiyorlar. Üstelik her yıl okula gidemeyen öğrenci sayısı azalmayıp artıyor. Hem liseye kaydolmadan 300 bin hem de MESEM (Meslek Okulları) hariç okul dışında yaklaşık 2 milyon 843 bin çocuğun nerede olduğunu sormadan, bu mesele nasıl ciddi bir şekilde tartışılabilir. Sürekli İmam Hatipleri öven ancak kendi çocuğunu özel bir okula gönderen Eğitim Bakanı Yusuf Tekin bu çocuklarla nasıl ilgilenebilir ki ! Çünkü onun derdi halkın çocuklarının eğitimi değildir. Onun esas derdi MESEM aracılığıyla patronları memnun etmek ve de eğitimde tarikat ağırlığını daha da artırmaktır.

Yusuf Tekin geçen haftalarda 4+4+4'ü lise bölümünün zorunlu olmaması yönünde bir kamuoyu oluşturduğunu iddia etmişti. Ancak bu kamuoyunun bilinçli oluşturulduğu ve bunun da yine dışında kalan cemaatler ve tarikatlar kadar MEB'in kendisinin de yaptığı alanı bir şekilde ortadadır. Lisede olmayan bir milyondan fazla çocuğu, taşınmalı eğitimde 100 bini aşkın azalmayı, ücretsiz okul yemeğine hala bütçe

ayrılmaması tabii ki başka bir şekilde değerlendirilemez. Yüz binlerce hatta milyonlarca genç ve çocuk okuldan koparılırken MEB'in hiç ses çıkarmaması bu sebeplerden olması gerek. Zorunlu eğitimin kısılması için AKP iktidarı daha önceden çalışmaya başlamıştı. İşte 2024-2025 yılı istatistikleri de aslında bu gayretlerin bir itirafı niteliğindedir.

3.2 milyon kayıp çocuk nerede

En çarpıcı olay ise MEB'in hiçbir adım atmadığı, hatta kulaklarını tıkadığı okulda olmayan çocuklardır. MEB Bakanlığının verilerine göre ilkokul, ortaokul ve lise çağındaki yüz binlerce çocuk yine örgün eğitim dışında kaldı. Verilere göre tam 3 milyon 264 bin çocuk okullara kayıtlı değildir. Esas önemli veri ise liselerde. Tam bir milyon 130 bin 354 lise çağındaki genç, okul dışında. Açık öğretim lisesi ve ortaokuluna kayıtlı 1 milyon 50 bin kişi ve Eylül 2024 verilerine göre MESEM'e kayıtlı 421 bin 633 öğrenci ile birlikte okul dışında kalan çocukların sayısı feci rakamlara ulaşıyor.

Özcesi patronlar iktidarı sömürü düzenlerini rahatça sürdürebilmeleri için “cahil” kitlelere ihtiyaçları olduğu için klasik burjuva eğitim sistemini uygulamak için bile ileri değil, geri adımlar atıyorlar. Patronlar düzeninden iyi bir eğitim sistemi beklemek “ölü gözünden yaş beklemektir.” (02.10.25)

Uluslararası Gündem

Gazze İki yıllık katliamın ardından Trump'ın planı

İsrail ordusunun Gazze halkına karşı başlattığı acımasız yıkım savaşının başlamasından iki yıl sonra, Trump 29 Eylül'de yirmi maddelik bir barış planı önerdi.

Trump'ın planı, İsrail Başbakanı Netanyahu'nun huzurunda duyuruldu ve Netanyahu, destekçisi ve ana silah tedarikçisi önünde bu planı kabul etti. Ne olursa olsun, bir barış planı, rehinelerin aileleri ve İsrail'deki savaş karşıtları için bir umut ışığı gibi görünüyor. Bu plan, açlık çeken, sürekli bombalardan kaçmak zorunda kalan ve her şeyden mahrum kalan Gazze halkına geçici bir nefes alma fırsatı sunabilir.

Bu plan, Hamas'ın tamamen teslim olması anlamına geliyor. Hamas liderleri, planın açıklanmasının ertesi günü herhangi bir açıklama yapmadılar. Trump, onlara 72 saat süre verdi. Eğer reddederse, Netanyahu'nun ifadesiyle, ABD başkanı İsrail'in "işini bitirmek" için askeri çabalarını destekleyecektir. Sanki savaşın başlangıcından bu yana bu destek bir gün bile eksik olmuş gibi!

Trump'ın planının ilk aşaması, İsrail ordusunun bombardımanlarını derhal durdurmasını ve ardından Birleşmiş Milletler ve Kızılay'ın denetimi altında, kıtlık yaşayan bölgeye insani yardımın ulaştırılmasının yeniden başlamasını öngörüyor. Ardından, hayatta olan veya ölen son İsrailli rehineler serbest bırakılmalı, ardından İsrail tarafından ömür boyu hapis cezasına çarptırılan 250 Filistinli mahkum ve 7 Ekim'den bu yana tutuklanan 1.700 Gazze'li, ki

onlar da bir bakıma rehineler, serbest bırakılmalıdır.

Bu ilk aşamanın sonunda, Hamas savaşçıları, belirsiz bir ülkeye zorla sürgüne gönderilmekle, tamamen silahsızlandırılmak ve Trump'ın başkanlık ettiği, eski İngiliz İşçi Partisi Başbakanı Tony Blair'in de yer aldığı "Barış Komitesi"nin denetimi altındaki "teknik ve apolitik bir Filistin komitesi"nin otoritesine boyun eğmek arasında seçim yapmak zorunda kalacaklar. Bu, Gazze topraklarını Batılı büyük güçler tarafından yönetilen ve Filistinlilerin söz hakkının olmadığı bir himaye bölgesine dönüştürmek anlamına gelir.

Bu planın uygulanmasıyla, son tünellerin yıkılması ve Gazze'nin yıkıntılarının silahsızlandırılmasıyla birlikte, İsrail ordusunun birkaç kilometre geri çekilmesi bekleniyor. Henüz kurulmamış olan ve çok varsayımsal bir Uluslararası İstikrar Gücü (ISF) Gazze'ye konuşlandırılana kadar, İsrail ordusu uzun bir süre bölgenin büyük bir kısmını işgal etmeye devam edecek: Netanyahu, "ordumuz Gazze'nin büyük bir kısmında kalacak" dedi.

Trump'ın planı, İsrailli liderlerin en aşırı taleplerini içermiyor. "Orta Doğu Riviera'sı"nı inşa etmek için bir ara gündeme gelen, ancak sert bir gerçeğe karşı karşıya kalan Gazzelilerin zorla sınır dışı edilmesini açıkça reddediyor: Gazzeliler bombalara rağmen inatla ayrılmayı reddediyorlar ve hiçbir devlet, Arap olsun ya da olmasın, isyanın tohumlarını beraberlerinde getirebilecek bu

lanetlileri kabul etmek istemiyor. Trump, İsrail'in işgal altındaki Batı Şeria'yı ve yıkılmış Gazze'yi ilhak etmesini de reddetti. Arap devletlerinin desteğini almak için, planında "Filistin halkının arzusu"na uygun bir gelecek devletin kurulması ihtimalinden bile bahsediyor. Ancak bu sözler, 80 yıldır olduğu gibi, mülteci, hapsedilmiş veya sömürgeleştirilmiş Filistinlilerin yaşamları üzerinde hiçbir etki yaratmayacaktır.

Netanyahu, bu planı Hamas tarafından kabul edilse bile kendisine serbest hareket imkânı tanıdığı için kolayca onayladı. Son iki yıldır, birkaç etkili ateşkes ve birkaç barış planı gündeme geldi, ancak Netanyahu ne savaşta ilerlemeyi ne de Gazze'deki katliamı durdurdu. Elbette, ABD'nin müttefikleri ve Hamas ile müzakerelerde arabulucu rolünü üstlenen Katar'ı rahatsız etmemek için Netanyahu, Hamas liderlerinin bulunduğu Doha'daki bir binayı bombaladığı için özür dilemek zorunda kaldı. Trump'ın belirlediği kırmızı çizgi, Batı Şeria'nın ilhakı ve Gazze'nin İsrailliler tarafından sömürge edilmesi, Filistinlilerin kıyım veya sürgün edilmeden gerçekleştirilmesi zor hedefler olarak Netanyahu'nun, ABD'nin veto hakkını arkasına alarak aşırı sağcı müttefiklerini sakinleştirmeye çalışmasına olanak sağlıyor.

Bu arada, Trump ve Netanyahu televizyon kameraları önünde sahneye çıkarken, Gazze'de savaş devam ediyor ve her gün onlarca kişi hayatını kaybediyor. (LO, 01.10.25)

8 ve 9 Eylül tarihlerinde Nepal, Katmandu ve ülkenin dört bir yanında gerçek bir devrimci günler yaşadı ve iktidarı sarsan olaylar yaşandı.

Her şey, 4 Eylül'de hükümetin, ülkede kullanılan Whatsapp, Facebook ve diğer sosyal medya kısıtlayan ve kontrol altına alan bir kararname çıkarmasıyla başladı. Bu platformlarda yolsuzlukla ilgili haberler yaygınlaşıyordu. Ülke genelinde yaygın olan yolsuzluk, 30 milyonluk nüfusu yoksullukla boğuşan bu ülkede, iktidardaki ayrıcalıklı kesimin çocuklarının şampanya şişeleriyle alemlerdeki halini utanmadan sergilemeleriyle dikkat çekti.

2008'den beri Marksist-Leninist (Maoist) Komünist Parti tarafından yönetilen iktidar, durumun sakin ve kontrol altında olduğu için her şeyi yapabileceğini düşünüyordu. Bu yasaklama kararı, halk kitleleri ve gençlik tarafından aşırı bir provokasyon olarak karşılandı. Nepal'ın işçi sınıfı, öncelikle dünyanın dört bir yanına dağılmış milyonlarca işçiden oluşuyor ve bu işçiler, tek iletişim araçları sosyal medya olan ailelerinin biraz daha iyi bir yaşam sürmesini sağlıyor. Ayrıca, kırsal kesimde yaşayan Nepallilerin büyük çoğunluğu için sosyal medya, özellikle çocuklarıyla iletişim kurmanın tek yoludur. Tüm bunlar olurken, iktidarı elinde tutan Komünist Parti ve müttefiki Kongre Partisi, binlerce kez yoksullar aleyhine,

zenginler ve servet sahipleri lehine yönettiklerini ve yolsuzlukla çürümüş olduklarını göstermişlerdir.

8 Eylül'de, çoğunluğu öğrencilerden oluşan ve kendilerini "Z kuşağı" olarak adlandıran küçük bir grup, bu önlemlere karşı protesto çağrısı yaptı ve hareket hemen büyüdü. Katmandu'nun (bir milyon nüfuslu) ve büyük şehirlerin gençlerinin büyük bir kısmı,

alana getirildi, şiddetli bir şekilde dövüldü ve sembolik olarak nehre atıldı. Gençlerin yanında, küçük işletmelerin işçileri ve küçük esnaflar da Katmandu'nun ve ülkenin hakimleri oldular. Polis harekete geçemez hale gelirken, ordu o gün kışlalarında kaldı.

Aynı gün, 4 Eylül tarihli kararnamelerin geri çekildiği duyuruldu ve tüm hükümet istifa etti. Siyasi liderlerin ani gözden düşmesi üzerine, ordu komutanı, Yüksek Mahkeme'nin bazı üst düzey yetkilileriyle birlikte, Ulusal Meclis'in feshini, tüm siyasi partilerin bir kenara çekilmesini ve birkaç ay içinde genel seçimlerin düzenlenmesini

9 eylül meclisin yangını

iktidarın sembolleri, özellikle de Ulusal Meclis'e karşı yürüyüş yapmak için sokaklara döküldü. Polis ateş açtı ve en az 19 kişi öldü. Bu, protestocuları korkutmaktan öte, onları daha da cesaretlendirdi. Ülke genelinde toplam 72 kişi öldü. Birkaç polis memuru öldürüldü ve en önemlisi, bu olay tüm ülkeyi ateşe verdi.

9 Eylül'de yüz binlerce protestocu, gençlerle birlikte tüm iktidar sembollerine karşı sokaklara döküldü. Parlamento ve mahkemeler gibi birçok hükümet binası alevlere teslim oldu. Hapishanelerin kapıları açıldı ve 12.500'den fazla mahkum kendi kendilerini dışarı çıkardı. Başbakan evinden çıkarıldı. Maliye bakanı da dahil olmak üzere iki bakan daha halkın alkışları eşliğinde açık bir

kararlaştırdı. Birkaç gün sonra, eski Yüksek Mahkeme Başkanı başbakan olarak atandı. Zengin sınıfların temsilcileri için iktidarın boş kalmaması ve resmi bir temsilcisinin bulunmaması hayati önem taşıyordu.

Bu tür durumlarda sıklıkla olduğu gibi, hükümeti devirmek için gerekli kaynakları ve enerjiyi kendi içinde bulan halk, iktidarı kendisi kullanmaya açıkça hazır değildi. Tehlikeyi atlattıklarını hisseden devlet yöneticileri muhtemelen kendilerini güvende hissediyorlar.

Böylece, ordunun genelkurmay başkanı, düzeni sağlamak adına askerlerini sokağa çıkardı. Ancak Nepal'ın yoksul halkı gücünün farkına vardı ve bunu kolay kolay unutmayacaktır. (LO, 17.09.25)

Kirk cinayeti ve Trump'ın çılgınlığı

Amerika Birleşik Devletler'inde, 10 Eylül'de seyircileri önünde öldürülen Charlie Kirk cinayeti, Trump yanlıları arasında bir nefret kampanyası başlattı.

Bu aşırı sağcı militan sadece kapitalizmin savunucusu değil, aynı zamanda aşırı dindar, kadın düşmanı ve beyaz üstünlüğü savunucusu bir aşırıydı ve Amerika'nın sadece beyazlara ait olması gerektiğini savunuyordu.

Charlie Kirk'ün kışkırtıcı kampanyalarının cinayet arzusu uyandırması anlaşılabilir bir durum, ancak elbette bu tür bireysel eylemler bir çözüm değildir. Her ne olursa

olsun, Washington'da iktidarda olan aşırı sağ için, tetikçinin muhafazakar bir Mormon ailesinden gelmesi ve solcu militanlarla hiçbir bağlantısı olmaması önemli değil, bu onun için “solu” terörizmle suçlamak ve seçim rakipleri olan Demokratları ve politikasını eleştiren herkesi tehdit etmek için bir fırsattır. Kirk'ün fikirlerine karşı düşmanlıklarını dile getirdikleri için işlerini kaybeden işçiler var. Kirk, artık bir şehit olarak yüceltiliyor. Muhalifleri sindirme kampanyası, göçmen işçileri terörize etme kampanyasına ekleniyor. Yaz aylarında Trump, Ulusal Muhafız ve Göçmen polisini (ICE) siyah mahallelerine

göndermek veya Latin Amerika kökenli nüfusu hedef almak için görevlendirdi.

Göçmen karşıtı kampanyanın ötesinde, amaç Los Angeles, Washington ve şimdi de Chicago sakinlerini silahlı askerlerin varlığına alıştırmak. Bu askerler, silahlarını kullanmaktan çekinmiyorlar. Göçmenlik karşıtı kampanyanın ötesinde, Los Angeles, başkent

ICE polisi tarafından tutuklanan Koreli işçiler.

Washington ve şimdi de Chicago sakinlerini, onları sindirmekten ve kışkırtmaktan çekinmeyen silahlı askerlerin varlığına alıştırmak söz konusudur.

ICE, devriye gezdiği sokaklarda rastgele ya da ihbar üzerine, yangınla mücadele eden itfaiyecileri, köpeklerini gezdirenleri, çim biçen çalışanları, lise öğrencilerini vb. tutukladı. Bu kişiler yakınlarına haber vermeden, tutuklanmalarına itiraz edemeden, kimlik belgelerini veya hatta Amerikan vatandaşı olduklarını kanıtlayamadan, bazıları başka bir eyalete gözaltı merkezine gönderildi, hatta anında ülke dışına sınır dışı edildi.

ICE, İçişleri Bakanlığı'nın web sitesine göre, “katilleri, çeteleri, pedofilleri ve teröristleri ABD'den kovmaya yardım etmek isteyen vatansever Amerikalıları” işe alıyor. Trump'ın “en kötü yabancı suçluları” hedef aldığını iddia ettiği Chicago yakınlarında, ICE ajanları kısa süre önce çocuklarını okula bırakmış ve kontrole uymamış 38 yaşındaki bir adamı öldürdüler.

Bu adam, on beş yıldır Amerika Birleşik Devletler'inde yaşayan ve çalışan Meksikalı bir aşçıydı ve suç geçmişinde sadece birkaç trafik cezası vardı... Yargı kurumlarından bu terör kampanyasına karşı koruma beklemek

boşuna olacaktır. Yüksek Mahkeme, maskeli ve silahlı ICE ajanlarının yabancı olduğu şüphelenilen kişileri tutuklamasına izin verdi. Bu kişileri nasıl tanımlayabilirler? Yargıçlardan birine göre, şüpheliler “inşaat, tarım, yeşil alan bakımı veya araba yıkama sektöründe çalışan veya çalışıyor gibi görünen herkes” dir. İşçiler, özellikle düşük ücretli olanlar, Trump yönetimindeki polisin saldırganlığının hedefinde.

Ancak Charlie Kirk'ün öldürülmesi, artık ona ve arkadaşlarına, siyasi düşman olarak gördükleri herkesi tehdit etme fırsatı sunuyor. (LO, 17.09.25)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Ocak 1933, Hitler'in iktidara gelmesi

30 Ocak 1933'te Hitler, Almanya Cumhurbaşkanı Mareşal Hindenburg tarafından şansölye olarak atandı. Sokaklarda Nazi terörü giderek şiddetleniyor ve acımasız bir diktatörlüğün kurulacağını haber veriyordu. Troçki'nin "üretimdeki rolü, ağırlığı ve örgütlerinin gücüyle Avrupa'nın en güçlüsü" olarak nitelendirdiği Alman işçi sınıfı, felaketi önleyememişti. Sorun, sosyalist ve komünist işçi partilerinin liderlerinin siyasi ihanetiydi.

Hitler'in şansölye olarak atanması, Alman burjuvazisinin işçi sınıfını ezmek için faşizmin savaşı güçlerine dayanma kararını yansıtıyordu.

1929'deki dünya ekonomik krizi, Alman ekonomisini derinden etkilemişti. 1932'de ülkede altı milyon işsiz vardı, bu da neredeyse her üç çalışandan birinin işsiz olduğu anlamına geliyordu. Felaket, küçük burjuvazinin, küçük esnafın, zanaatkarların ve köylülerin de büyük bir kısmını iflasa sürükledi.

Sömürge eksikliği ve 1914-1918 savaşının galip gelenleri tarafından dayatılan

kısıtlamalar nedeniyle Alman burjuvazisi bunaliyordu. Kriz, onu giderek dünyanın yeniden paylaşılmasını talep etmeye ve yeni bir savaşa doğru yönelmeye itiyordu. Bunun için önce ellerinin serbest olması ve işçi sınıfının tüm direnişini yenmesi

Hitler ve Hindenburg

gerekiyordu.

Ancak işçi sınıfı uzun zamandır bir tehdit oluşturunuyordu. 1918'de monarşiyi deviren işçi sınıfıydı. Birkaç kez baskıya maruz kalmasına rağmen, devrimci hareketler 1923'a kadar devam etti ve işçi sınıfı kendi sendikaları ve kendi partileri içinde kitlesel olarak örgütlü kalmaya devam etti. 1920'lerde Sosyal Demokrat Parti bir milyon üyeye sahipti ve dört buçuk milyon üyeli sendikaları yönetiyordu. Komünist Parti ise işçi sınıfının en mücadeleci kesimini oluşturan on binlerce militanı bir araya getiriyordu.

Durum giderek daha patlamaya hazır hale gelirken ve Nazi partisi işçi militanlarına karşı etkinliğini göstermeye başlarken, onu mali olarak destekleme kararı Alman büyük patronlar Krupp, Thyssen, Siemens ve IG Farben'in yönetici çevrelerinde kabul edildi.

Troçki Şubat 1933'te şöyle yazıyordu: "Yönetici sınıfın bu kötü kokulu faşistlerle anlaşmaya varmaları kolay olmadı. Çılgına dönmüş bu sonradan görmelerin arkasında çok sayıda yumruk var; bu, kahverengi

gömleklerin [Nazi milislerinin üniformasının rengi] tehlikeli yanıdır; ama aynı zamanda onların en büyük avantajı, daha doğrusu tek avantajıdır."

Kurulduğunda diğer birçok aşırı sağ parti gibi olan ve 1928 seçimlerinde oyların sadece %2,6'sını alan Nazi Partisi, sonunda burjuvazinin gözünde kendini kanıtlamıştı. Milisleri olan Saldırı Birlikleri'ne (SA), sosyal statülerinin düşmesinden dolayı yıkılmış ve öfkeli yüz binlerce iflasa uğrayan küçük burjuva üyeyi katmayı başarmıştı. SA'ların üye sayısı

1930'da 200.000, iki yıl sonra ise 400.000'e ulaşmıştı. Lev Troçki, 10 Haziran 1933'te "Nazizm Nedir?" başlıklı yazısında şöyle diyordu: "Alman faşizmi, İtalyan faşizmi gibi, küçük burjuvazinin sırtında iktidara geldi ve onu işçi sınıfına ve demokrasi kurumlarına karşı bir koçbaşı olarak kullandı. Ancak iktidardaki faşizm, küçük burjuvazinin hükümetinden başka bir şeydir. Aksine, tekeli sermayenin acımasız diktatörlüğüdür." Alman işçileri, partileri onlara gerçek bir imkan sunmuş olsaydı, Nazizmin yükselişine karşı çıkmak için gerekli güce ve kararlılığa sahip olurlardı. Sosyal demokrat liderler, 1914'te kutsal birliği destekleyerek işçileri savaşa çağırdılar ve böylece burjuvazinin ve onun sosyal düzenini savunmanın tarafına geçtiler. Birinci Dünya Savaşı'nın ardından Alman devriminin bastırılmasına katkıda bulundular. En etkili işçi partisi olmaya devam eden sosyal demokrasi, daha sonra tüm siyasi ağırlığını, işçi sınıfını faşist tehlikeden korunmak için burjuva kurumlarına, hatta burjuvazinin mensuplarına güvenmeleri gerektiğine ikna etmek için kullandı. En az zarar politikası adına, 1932 başında Reich başkanlığı

seçimlerinde, ilk turda Mareşal Hindenburg'a oy vererek Hitler'i engellemeye çağırdı; oysa bir yıl sonra Hitler'i iktidara çağıran da Hindenburg'du. Sosyalist liderler, grevlerin ve işçi gösterilerinin bastırılmasını bile haklı gösterdiler. 1919'da kurulan KPD, Alman Komünist Partisi, 1933'te devrimci bir parti olmaktan

Ocak 1933'te Berlin'deki KPD genel merkezi önündeki SA gösterisi

çıkmişti. Politikası, Stalinist politikanın tüm dönemeçlerini takip etmekle sınırlıydı. KPD, sosyalistlerin Nazilerin "ikiz kardeşleri" olduğu gerekçesiyle, sosyalistlerle birlik içinde işçilerin faşizme karşı silahlı savunmasını reddediyordu. Sosyal demokrasiyi sistematik olarak hedef alan kampanyaları, çoğunluğu hala sosyalist olan işçilerin güvenini kazanmasını engelliyordu. Sosyal demokrat sendikalarda dört buçuk milyon işçi varken, komünist sendikalarda 300.000 işçi vardı.

27 Şubat 1933 akşamı, Hitler'e iktidarın devredilmesinden bir ay sonra, Reichstag (meclis) yangını işçi

örgütlerine karşı korkunç bir saldırı başlatmak için bahane olarak kullanıldı. Hitler, "komünizmi ortadan kaldırmanın zamanının geldiğini" ilan etti. On binlerce militanın işkence göreceği ve öldürüleceği ilk toplama kampları kuruldu. Haziran 1933'te Troçki, "Nedir ki Ulusal Sosyalizm?" adlı kitabında şöyle yazıyordu:

"Halkın tüm kaynaklarının ve imkânlarının emperyalizmin çıkarları doğrultusunda zorla toplanması, faşist diktatörlüğün gerçek tarihsel görevi, savaşa hazırlık anlamına gelir. " Birkaç hafta sonra şunu ekledi: "Almanya'nın silahlanmasına gereken süre, yeni bir Avrupa

felaketine kadar kalan süreyi belirler; bu aylar ya da on yıllar değildir. Almanya'nın iç güçleri Hitler'i zamanında durdurmazsa, Avrupa'nın yeniden savaşa girmesine birkaç yıl yeterlidir. " 1918'den 1933'e kadar Almanya'nın tüm tarihi, kaçırılmış devrim fırsatlarıyla doluydu. Ancak alternatif, devrim ya da savaş, sosyalizm ya da barbarlık arasındaydı. Devrim gerçekleşmediği için, Avrupa ve dünya artık barbarlığa doğru ilerliyordu. (LO, 01.02.23)

Güncel... Güncel... Güncel...

İngiltere’de aşırı sağın başarısı

13 Eylül Cumartesi günü, 100.000'den fazla kişi, yabancı düşmanı provokatör Tommy Robinson'un çağrısı üzerine Londra'nın merkezinde gösteri yaptı. Bu, endişe verici bir başarıdır. “İfade özgürlüğü” ve “krallığın birliği” (Unite the Kingdom) adına düzenlenen ve beklentilerin ötesinde bir büyüklüğe ulaşan bu gösterinin arkasında, aşırı sağ vardı ve gösterinin sloganı göçmenlerin dışlanmasıydı. Faşist ve Nazi referansları olan küçük gruplar, parlamento ve hükümet binalarının çevresindeki caddeleri dolduran Britanya bayrakları (Union Jack) ve İngiliz bayrakları (Aziz George haçı) arasında göze çarpyordu. Dev ekranda, yabancı düşmanlığı ve kapitalist düzene saygı konusunda birleşen konuşmacılar, aralarında Robinson'un yanı sıra milyarder Elon Musk, Alman milliyetçileri partisi AfD'nin bir temsilcisi ve Éric Zemmour (Fransız aşırı sağ bir partinin başkanı) da vardı. Birbiri ardına, beyazların siyahlar tarafından “büyük değişirme” hakkındaki çılgınlıklarını kusakarak, “uygarlığı” kurtarmak için haçlı seferlerine çağırdılar ve hayatını kaybeden Charlie Kirk’ün anısını selamladılar.

En heyecanlı protestocularla çatışmalarda yaklaşık yirmi polis memuru yaralanırken, sadece 24 kişi tutuklandı. Bu rakam, önceki Cumartesi günü Filistin yanlısı protestocuların 900 kişinin tutuklandığı rakamla karşılaştırılmalı. İşçi Partisi Başbakanı Keir Starmer, “şiddet, korku ve bölünmeyi” körükleyenleri sözde kınamış olsa da, hükümeti baskıyı değişken bir şekilde uyguluyor. Aşırı sağda, sosyal krize karşı duyulan öfkeyi yönlendirmek isteyenler için bu protesto, uzun soluklu bir kampanyada bir aşama zaferi niteliğinde – her ne kadar saygınlığını göstermek isteyen demagog Nigel Farage protesto eylemine katılmamış olsa da. Zaten 2024 yazında, üç kız çocuğunun cinayetini istismar ederek Robinson ve Farage, otuz kadar şehirde çıkan ayaklanmalara katkıda bulunmuştu. Bu yaz, aynı kişiler, İngiliz genç kızları korumak bahanesiyle, göçmenlerin kaldığı otellerin önünde toplanma çağrısı yaparak nefreti körüklediler. Bugün kendilerini güvende hisseden bu kişiler, göçmen olarak algılanan işçilere yönelik tehditlerini daha da şiddetlendiriyorlar. Aslında, bu yabancı düşmanlığı dalgası daha eskiye

dayanıyor. 2008 krizinden sonra, her kesimden politikacılar, toplumun parçalanmasını Avrupa Birliği'ne ve özellikle göçmenlere yükleyerek dikkatleri başka yöne çekmeye çalıştılar ve bu iğrenç iddialar 2016'daki Brexit kampanyasında patlak verdi. O zamandan beri, Muhafazakar Parti'nin göçmen karşıtı propagandası hiç durmadı ve İşçi Partisi de – halkın öfkesinin kapitalistlere yönelmemesini sağlamak konusunda aynı derecede endişeli olduğundan– bu konuda geri kalmadı. Böylece, Temmuz 2024'te iktidara geldiğinden beri Starmer, sığınmacılara karşı söylemlerini ve faaliyetlerini sürekli sertleştirmiştir.

13 Eylül'de, ırkçılık karşıtlarının karşı gösterisine 5.000'den fazla kişi katılmadı. Robinson'un çağrısı, günlük zorluklardan duydukları hoşnutsuzluk ve iktidar partilerine duydukları tiksinti, göçmenleri reddetme şeklinde bir çıkış yolu bulan, halk kesiminden erkek ve kadınları çektiği açıkça görülüyordu. İngilizcede “yanlış ağacın dibinde havlıyorlar” diye bir deyim vardır. (LO, 17.09.25)

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 40 TL / 1 € / 0,50 £
İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>
E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 200 TL / 5 € / 4 £. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 400 TL / 10 € / 8 £.